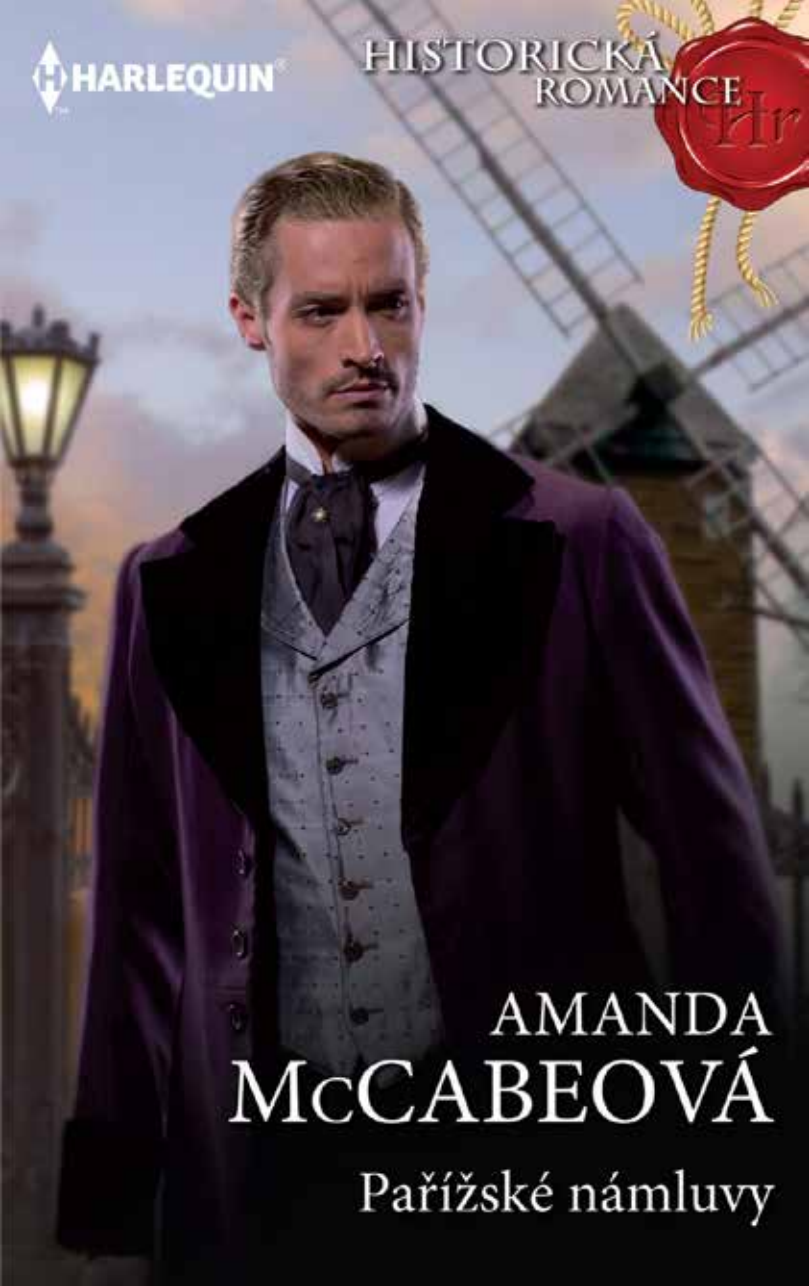

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

AMANDA
McCABEOVÁ

Pařížské námluvy

AMANDA McCABEOVÁ

PAŘÍŽSKÉ NÁMLUVY

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z březnových pranostik říká: panská láska, ženská chuť a březnové počasí nejsou stálé. A v mnohém je to pravda. Březen byl pro staré Slované a Římany prvním měsícem v roce, jarní rovnodennost symbolizovala nový život, kdy příroda i živočichové se probouzejí ze zimního spánku.

V novodobé společnosti je březzen považován za měsíc knihy a od roku 2009 také za měsíc čtenářů. A četba je pro tento jarní měsíc skutečně tou nejlepší činností. Vždyť jiná pranostika říká: březzen, za kamna vlezem.

A cože jsem pro Vás na tento měsíc připravil? S Ann Lethbridgeovou jste se v Historické romanci setkala již čtyřikrát. Tentokrát pro Vás napsala příběh Tajemství vévody Dunstana. A druhá březnová knížka z této edice je od již známé Amandy McCabeové a je třetím – závěrečným – příběhem z minisérie Debutantky v Paříži. Tentokrát ji nazvala Pařížské námluvy.

Takže i když se možná za okny všichni čerti žení a sluníčko má ještě „krátké ruce“, nachystejte si „harlekýnky“ a přečkejte ten nečas někde v teplíčku za kamny.

*S láskou
Váš Harlequin*

Amanda McCabeová

PAŘÍŽSKÉ NÁMLUVY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Miss Fortescue's Protector in Paris

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2019 by Ammanda McCabe

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5417-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5418-2(MOBI)

ISBN: 978-83-276-5419-9 (PDF)

PROLOG

Škola slečny Grantleyové pro mladé dámy – rok 1888

Vypadalo to jako obyčejný den. Tedy ovšemže ne úplně obyčejný, byl to den, kdy do Školy slečny Grantleyové pro mladé dámy přijíždějí na návštěvu rodiny žaček. Veškerá výuka byla zrušena a na rozlehlých zelených trávnících se hrál tenis a kriket, ve stínu stromů se podával čaj a občerstvení a učitelé zodpovídali otázky starostlivých rodičů ohledně prospěchu jejich dcer.

Budova školy postavená v georgiánském stylu z červených cihel v jasném jarním slunečním světle zářila, jako kdyby si někdo to krásné počasí objednal právě pro dnešní den. Povíval příjemný teplý vánek, dívky v nadýchaných bílých šatech se procházely sem a tam a všude byl slyšet veselý smích.

Emily Fortescueová se rozhlížela kolem sebe a zamýšleně točila v ruce tenisovou raketou. Je to její poslední jaro u slečny Grantleyové. Za pouhých několik týdnů ona i její přítelkyně ukončí studium a rozprchnou se do světa. Copak si pro ně asi osud připraví? Emily velice dobře věděla, co čeká na její nejlepší

přítelkyně – lady Alexandru Mannerlyovou a Dianu Martinovou. Vdají se za vhodného džentlmena a zaujmou významné místo ve společnosti. Alex je sice velice skromná dívka, jako na dceru vévody a kmořrenku samotné princezny z Walesu na ni ovšem samozřejmě čeká velice významné postavení. Je krásná a pochází z dobře postavené rodiny. Také Diana je z dobře situované rodiny, její otec se vrátil z Indie a od ní se očekává, že si najde někoho s podobným postavením a bude manželovi pomáhat v kariéře, přestože ve skutečnosti toužila stát se spisovatelkou.

Ale co čeká na Emily?

Zvedla ruku, aby si dlaní zastínila oči. Prohlížela si rodiny kolem sebe. Někteří byli shromáždění kolem kulatých stolů, jiní se procházeli po zahradních cestičkách, matky byly zavěšené do svých dcer a otcové zasypávali učitele otázkami. Ale její vlastní otec, jediný nejbližší příbuzný, tady nebyl. Málokdy se podobných setkání účastnil.

Emily si povzdechla. Neměla to otci za zlé. Albert Fortescue řídil vlastní podnik a ten se každým rokem zvětšoval a otec měl čím dál víc práce. Emilyina matka zemřela, když byla Emily ještě malé batole a otec se rozhodl, že své dceři zajistí dobrý život. Rozšířil svůj malý obchod s vínem a obchodní společnost, která se zabývala dovozem a vývozem různého zboží, a během let se mu podařilo vytvořit prosperující koncern s několika pobočkami a zakázkami po celé Evropě.

Díky jeho tvrdé práci mají velký dům na Cado-gan Square, Emily si může dovolit vzdělání u slečny Grantleyové, může cestovat po Evropě a kupovat si krásné šaty. A také má mnohem více svobody než

většina jejích přítelkyň. Není neustále obklopena gardedámami, kromě těch, které angažuje škola a také na ni nikdo neklade přehnané nároky ohledně studijních výsledků. Otec mluví o tom, že by mu mohla pomáhat s firmou, a to by Emily vyhovovalo. Kdyby se z ní musela stát křehká vznešená dáma, která nic nedělá, udusila by se.

Ale po pravdě, kdyby s ní otec alespoň občas strávil trochu času, byla by šťastná. Kdyby třeba přijel na rodinný den u slečny Grantleyové, zeptal se na její studium, poseděl s ní ve stínu stromů. A ještě víc by si Emily přála, aby s ní mohla být její matka. Měla by na sobě elegantní módní klobouk s péry, kolem krku perlový náhrdelník a voněla by po růžích tak jako ostatní matky. Emily by se do ní zavěsila a procházely by se spolu po zahradě. Matka by se na ni usmívala, radila by jí, naslouchala by jejím starostem a pochybnostem ohledně budoucnosti.

Je ovšem možné, že by matka nebyla tím laskavým chápajícím stvořením, které si Emily vysnila ve svých představách. Třeba by byla spíš jako vévodkyně z Wavertonu.

Emily se dívala, jak matka dává Alex další přednášku. Alex na sobě měla nebesky modré šaty a vypadala poněkud pobledle. Rukama si pohrávala se sukní, nervózně žmoulala látku a při tom poslušně přikyvovala všemu, co vévodkyně říkala. Bezpochyby jí donekonečna opakovala, jak se má správně chovat dcera vévody. Potom vévodkyně nastoupila do naleštěného černého kočáru s vévodskou korunkou na dveřích a konečně od slečny Grantleyové odjela.

Ano, pomyslela si Emily. Možná má nakonec štěstí. Její budoucnost je stále otevřená a může si zvolit,

co s ní podnikne. Alex má svou budoucnost jasně danou.

„Chudák Alex,“ zaslechla za sebou tichý, malinko drsný hlas. Skrývaly se v něm tóny smíchu. „Vždycky děkuji svým šťastným hvězdám, že vévodkyně je moje teta, a ne matka.“

Emily se usmála. Christopher Blakely. Alexin bratranec. Kdykoliv se objevil na návštěvě ve škole, hned bylo veseleji. Byl to pohledný, zábavný a veselý mladík, který se vždycky nechal zlákat k nějaké hře nebo škádlivé dobromyslné hádce o něco naprosto bezvýznamného. Ano, s Emily se spolu často přeli, ale sama musela uznat, že to je vždycky zábava.

Otočila se k němu, a přestože ho neviděla poprvé, pohled na něj ji oslnil. Opravdu je velice pohledný a není divu, že všechny dívky ve škole jsou do něj zamilované. Je vysoký, štíhlý, má krásné zlaté vlasy jako Apollo, jiskřivě modré oči, dokonale tvarovaný nos a ostře řezané lícní kosti. Jeho neokázale ladná chůze dokonale ladí s nedbalou elegancí jeho oblečení. K Emily se donesly jisté zvěsti o problémech, do kterých se dostal ve městě. Neměla jediný důvod, aby jim nevěřila.

„Takže se vám daří uniknout proslulým přednáškám lady Wavertonové?“ zeptala se.

„Ovšemže ne. Kdokoliv z rodiny je pro vévodkyni snadnou kořistí pro její kázání ohledně správného způsobu života a já toho mám tolik co napravovat,“ odpověděl a široce se na ni usmál. Při tom odhalil krásné bílé zuby. Emily musela jeho úsměv opřevzat. „Vévodkyně a moje matka jsou si podobné jako vejce vejci. Jediným smyslem jejich života je mluvit do života jiným.“

„A co byste podle nich měl dělat?“ Emily si vzpomněla na zkazky o jeho studentském životě v Oxfordu, odkud ho málem poslali pryč, a o prohýřených nocích v Londýně strávených hraním hazardních her.

„Dávají mně obvyklé rady,“ ušklíbl se. „Měl bych si najít nějakou užitečnou práci a oženit se. Ale ne příliš brzo. A jenom s vhodnou dívkou. Měl bych zanechat svého veselého způsobu života a dokončit studium.“

Emily se zasmála. Jenom těžko si dokázala Chrise představit jako manžela nějaké vhodné bledé dívky se šlechtickým titulem, který chodí každý den v šedém obleku do kanceláře. Jako kdyby se narodil do špatného století. Měl se narodit mnohem dříve a byl by z něj báječný alžbětinský cestovatel a průzkumník nebo viktoriánský šlechtic. „A říkají to samé také vašemu bratrovi?“

Chris pohlédl na svého bratra Williama, který byl zabraný do rozhovoru s Emilyinou přítelkyní Dianou. Will je úplně jiný než Chris. Je tmavý a seriózní, vždy dokonalý. „Ovšemže ne. Will je vždy vážný a zodpovědný. V Oxfordu je opravdu těžké naplnit očekávání, která tam díky jeho pověsti na mě mají, to vám tedy povím. Můj bratr ví, co od života chce. Dělá přesně to, co se dělat má.“

Emily zaslechla v jeho hlase zvláštní posmutnělý tón. Nikdy předtím od něj nic takového neslyšela. „A vy nevíte, co chcete?“

„Rozhodně ne. Který normální mladý muž mého věku to ví? Will je nepřírozeně vážný. Jednoho dne ho to přivede do maléru. Já mám v úmyslu si s rozhodováním o svém životě dát na čas. Chci poznat svět.“

Emily si povzdechla. „Vy alespoň ten čas máte. Já mám pocit, že mně pomalu vyprší.“

Chris naklonil hlavu a zkoumavě se na ni zadíval. Přimhouřil při tom oči a zatvářil se zmateně. „Jak to myslíte? Vždyť ještě pořád chodíte do školy.“

„Jenomže dámy si nemohou nic v životě vyzkoušet. Nemůžou si dávat na čas s rozhodováním ohledně ničeho. Musíme si najít někoho, za koho se okamžitě provdáme a potom už je náš život daný. Žádné další poznávání. Žádné další rozhodování,“ odpověděla tiše.

„Ach, Emily. Vždyť vy jste tak krásná, nemusíte si dělat žádné starosti. Najdete si dobrého manžela a budete mít krásný život.“

On si o myslí, že je krásná? Emily se na něj pozorně zadívala. Malinko znervózněla, zároveň se ale cítila potěšená a trochu popuzená, že úplně nepochopil, co chtěla říct. Téměř měla chuť se nahlas zasmát. Chápala, že se Chris snaží být laskavý a pomoci jí, ale vůbec jí nerozumí. Možná jí ani rozumět nemůže. Možná tomu žádný muž nedokáže porozumět. „A co když netoužím po tom provdat se? Nebo kromě toho toužím i po jiných věcech?“

Chris se zamračil. „Co ještě byste chtěla?“

Emily jeho otázka rozhořčila. „Já nevím,“ odsekla poněkud nahlas pohněvaným tónem. Pomyslela na Dianu, která touží po tom psát, a na Alex, která je tak laskavá a příjemná k ostatním lidem. Všechny toho mají světu tolik co nabídnout, ale zdá se, že o to nikdo nestojí. Všichni očekávají, že budou zařizovat dětské pokojíčky a plánovat menu na večere.

Když byla Emily malá, otec ji brával s sebou do své kanceláře. Když pracoval, sedávala u stolu v rohu a prohlížela si účetní knihy. Líbilo se jí, jak jsou v nich jednotlivé položky pečlivě seřazeny, jak všechno

vychází, těšilo ji studovat seznamy dovezeného zboží a představovala si, kam bude směřovat jeho další cesta. Líbilo se jí, jak to všechno dávalo smysl.

„Možná bych chtěla vést obchod, tak jako můj otec,“ pronesla. „Nebo cestovat po světě! Nebo vynalézat nové věci. Nebo třeba chovat teriery. Já ještě nevím, a to je právě ten problém! A na rozdíl od vás nemám čas to zjistit. V pětadvaceti jsou muži ještě pořád mladí, zatímco ženy už jsou staré a k ničemu.“

Díval se na ni roztomile zmateným pohledem. „Ale vy jste přece dáma, Emily. Určitě budete skvělá ve vedení domácnosti. Kde by bez toho společnost byla? Potřebuje ženy, které umějí vychovávat děti, organizovat dobročinnost...“ nedokončil větu.

Emily rozhodila rukama a tenisová raketa, kterou ještě pořád držela, se skutálela na zem. „Ale vy to vůbec nechápete, Christophe! Jako kdybychom mluvili každý jiným jazykem – takhle si ženy a muži nikdy nemohou porozumět!“ Otočila se a odešla rozrušeně pryč. Vydala se po pěšince, která byla lemovaná tichými stinnými skupinkami stromů až k okrasnému jezírku. Tato procházka klidnou přírodou ji obvykle spolehlivě uklidnila, ale dnes ji její krása naopak ještě víc rozrušila.

Posadila se na kovanou lavičku u kraje jezírka a zahleděla se na pramice, které čeřily klidnou vodní hladinu. Vypadalo to jako francouzský impresionistický obraz – tečkované světlo a nejasné postavy v bílém, které lenošily v teplém odpoledni.

Zaslechla šustot přicházejících kroků a vedle ní se opatrně posadil Chris. Zvedla k němu obličej a on jí věnoval milý smířlivý úsměv, který zajisté obměkčil nejedno srdce mezi Oxfordem a skotskou hranicí.

„Opravdu si myslíte, že to je to jediné, co může dáma dělat?“ zeptala se ho smutně. „Vdát se a věnovat se dobročinnosti?“

Chris chvilku sledoval vodní hladinu a zdálo se, že o jejích slovech přemýšlí. „Zdá se, že většina dam, které já znám to dělat chce,“ odpověděl a jeho úsměv se změnil na šibalský. „Kromě dam, které nejsou žádnými dámami, samozřejmě.“

Emily se musela zasmát. „Máte na mysli herečky a zpěvačky? Ženy, které pracují v kavárnách?“

„A co o tom víte vy?“

„Zdaleka ne tolik jako vy, samozřejmě. Ale možná bych měla být herečkou.“

„Nebyla byste komediální typ,“ poznamenal a podrobně si ji prohlížel, až se začala nenápadně ošívát. „Hodila byste se pro tragické role do Shakespearových her nebo byste mohla zpívat v italské opeře. Takové ty árie, u kterých usínám,“ usmál se.

Emily zavrtěla hlavou. „Bohužel nedokážu udržet melodii. Z hodin zpěvu mě vyhodili. A i kdyby mně šlo o život, nedokážu se naučit nazpaměť jedinou báseň. Naši učitelé literatury jsou ze mě zoufalí.“ Pocítila lehké bodnutí. Všechno ostatní jí jde, ale v tomhle opravdu skvělá není. „Zdá se, že mně nakonec nezbyvá nic jiného než manželství,“ usoudila.

Ucítila něžný dotek na své ruce. Vyděšeně se na ni podívala a uviděla Chrisovy prsty. Jeho dotek byl příjemně teplý a jako by vysílal jemné vibrace do celého jejího těla. Přelétla pohledem na jeho obličej. Jeho pohledná, jako by z mramoru vytesaná tvář byla vážná a v očích měl pozorný výraz. Připadal jí ještě krásnější než jindy. Na krátký prchavý okamžik měla pocit, že ji doopravdy vidí takovou, jaká je.

„Ten, kdo si vás vezme, bude šťastný muž, Em,“ řekl tiše. „A měl by se sakra hodně snažit, abyste s ním byla šťastná i vy.“

Emily se tak ztratila v jeho hlubokých modrých očích, že si ani nevšimla, že zaklel. Cítila se jako hrdinka jednoho z těch románů, které měla tolik ráda Diana, chycená v jednom jediném okamžiku, který se zdál vytržený z času, jiskřivý, křehký a dokonalý. Jak se na ni Chris díval, výraz v jeho tváři se změnil a jako by potemněl.

Emily cítila, že ji k němu přitahuje neviditelná síla a nebyla schopná udělat jediný pohyb. Jako v mlhavém příjemném snu vnímala, jak ji Chris objal silnými pažemi a přitiskl pevně k sobě. Emily stačila jenom pomyslet na to, že by si tento okamžik chtěla dobře zapamatovat a potom už nic nevnímala.

Objala ho kolem krku, zavřela oči a vdechla nosem nádhernou vůni čerstvého vzduchu, čistého prádla a lehké citrusové kolínské. Zatočila se jí z toho hlava, jako kdyby vypila příliš šampaňského.

Lehce se dotkla prsty jeho tváře. Tiše ochraptěle zasténal a konečně se ústy dotkl jejích rtů. Emily jeho polibek opětovala a dala při tom průchod všem emocím, které měla do té chvíle pevně uzamčené uvnitř. Nebyl to něžný polibek, jak si takový první polibek představovala, ale polibek plný vášně, zoufalství a touhy. Přála si, aby nikdy neskončil.

Její snění přerušil výbuch smíchu, který se ozval nedaleko. Rychle se vytrhla z Chrisova objetí, které ji spalovalo i chladilo zároveň. Pocítila záchvěv nervózní paniky a zároveň překypovala radostí. Opravdu právě políbila Chrise Blakelyho? Jak se jí něco tak úžasného vůbec mohlo přihodit?

Ohromeně na něj upírala zrak. Chris se tvářil stejně překvapeně jako ona a ostře řezané lícni kosti mu zaléval tmavý ruměnec. Zavřel oči a zavrtěl hlavou. V obličeji se mu objevil zděšený výraz.

Zděšený? Při pomyšlení na to, že ji právě políbil? To to bylo tak strašné? Emily se najednou cítila znechucená sama sebou.

„Ehm,“ vysoukal ze sebe přiškrceným tenkým hláskem tak odlišným od jeho obvyklého veselého tónu. „Moc se omlouvám. Taková zatracená věc...“

Emily už nechtěla slyšet ani slovo. Nechtěla slyšet, že něco, co jí ještě před chvilkou připadalo tak zvláštní, kouzelné a téměř krásné, je pro něj něčím zatraceným. Vyskočila z lavičky a rychle ustoupila o krok zpátky. Při tom si hřbetem ruky otírala ústa, aby vymazala veškeré vzpomínky na jeho dotek. Aby vymazala všechny ty hrozné pocity.

Londýnské zpěvačky, se kterými se tolik přátelí, by se jistě kvůli pouhému jednomu polibku nechovaly takhle hloupě. „Nevykládejte si to nijak špatně,“ pokusila se o lehký tón, ale její vlastní hlas jí v uších zněl jako nepřírozeně vysoký a poněkud zoufalý. Jako nějaká naivka v melodramatickém divadelním kousku. „Dnes je takový hloupý den! Musím se vrátit zpátky do školy.“

Chris se postavil vedle ní. Měl rozčepýřené vlasy a široce otevřené oči. Natáhl k ní ruku. „Emily, prosím...“

Emily cítila, jak se jí zamlžují oči. Voda na lesklé hladině jezírka jí najednou připadala jakoby v mlze a raději by do ní skočila, než by dovolila, aby viděl její slzy. Nedovolí nikomu, aby ji viděl plakat.

Rychle se otočila a rozběhla se po pěšince zpátky.

Nevšíkala si zvuku svého jména, které za ní Chris volal. Rozzlobeně si mnula oči a zkroutila ústa do širokého úsměvu. Nikdo si nevšimne, jakou vyvedla hloupost.

Když se přiblížila k budově školy, rozběhly se jí na-proti Diana a Alex. Obě vypadaly poněkud ustaraně a Emily bylo jasné, že své přítelkyně úplně neoklame. Příliš dobře ji znají a usměvavým výrazem před nimi své myšlenky úplně neschová.

Zároveň ale věděla, že ani jedna z nich nebude nic vyzvídat proti její vůli. Všechny tři vždy trpělivě čekají, dokud se některá z nich necítí připravená svěřit se ostatním dvěma se svým tajemstvím.

Emily věděla, že s tímhle tajemstvím se nikdy nikomu nesvěří. Ani svým nejlepším přítelkyním.

„Jsi v pořádku, Em?“ zeptala se Diana. „Máš úplně růžové tváře.“

„V naprostém pořádku,“ odpověděla Emily a mávla při tom bezstarostně rukou. „Jenom jsem příliš dlouho seděla na sluníčku.“

Alex jí podávala široký slamák. „Zase jsi zapomněla klobouk.“

„Ach ne. Rozhodně nestojím o další přednášku slečny Grantleyové ohledně pih.“ Emily si od přítelkyně vzala klobouk a připnula si ho do rozčuchaných vlasů. Byla vděčná, že široký okraj klobouku jí částečně skryje obličej a nikdo neuvidí, jak se tváří.

„Možná bychom měly jít dovnitř a dát si trochu studené limonády,“ navrhla Diana.

„Nebo bychom tě raději měly vzít na ošetřovnu?“ zeptala se Alex a v tichém hlase jí jako obvykle zněla starostlivost. Alex se vždycky o každého chtěla postarat. „Příliš slunce může škodit.“

„To je zbytečné, na ošetřovnu nemusím. Jsem úplně v pořádku,“ odmítla její návrh Emily. Sebrala svoji tenisovou raketu z trávy v místě, kde ji předtím upustila. „Pojďme si ještě zahrát, než budeme muset jít dovnitř na svačinu.“

Alex a Diana si vyměnily dlouhý pohled a potom přikývly. „Možná by se k nám mohla přidat Millie nebo Elizabeth,“ navrhla Diana.

Emily se zhluboka nadechla a několikrát prudce máchla raketou do vzduchu, jako kdyby se procvičovala. Při tom si představovala, jak výplet rakety dopadá přímo na krásnou zlatou hlavu Chrise Blakelyho...

Chris se obával, že až se po letech ohlédne zpátky na to, co se stalo dnes odpoledne, bude svůj život vnímat jako rozdělený, co bylo před tím a potom. Před Emily Fortescueovou a potom.

Stál v malém hájku ve stínu stromů na okraji trávníku a sledoval, jak s přítelkyněmi hraje tenis. Skákala vysoko do vzduchu, její bílá sukně se jí nadouvala kolem kotníků a raketou se oháněla jako bohyně Athéna kráčející do bitvy. Vesele se smála a její kaštanově hnědé vlasy, které ve slunci zářily jantarově zlatými odlesky, se jí uvolnily a poskakovaly kolem hlavy.

V dokonale tvarovaném oválném obličejí měla tak vážný, zamyšlený a obezřetný výraz, jako kdyby byla schopná nahlédnout do lidských duší a přečíst jejich nejtajnější tajemství. A vždycky se tvářila tak, jako by to příliš neschvalovala. Když se ale smála, úplně ji to změnilo. Její veselý bezprostřední smích musí každého neodolatelně přitahovat. Jako Siréna.

Ale Sirény lákaly neodolatelným zpěvem námořníky, kteří potom z nenaplněné touhy zemřeli.

Přitahovaly je a zároveň je od sebe odháněly. Chris se obával, že s Emily to bude ten samý případ.

Prohrábl si rukou přerostlé prameny blondatých vlasů, které si vždycky chtěl na stranách přistříhnout a nikdy se k tomu nedostal, což bylo jenom dalším zklamáním pro jeho rodiče. Pořád se ale nemohl zbavit vzpomínky na ten polibek.

Ach, takový polibek.

Co si proboha myslel? Zatemnilo mu snad horké slunce mozek? Chris ale věděl, jaká je pravda. On v tu chvíli totiž vůbec nepřemýšlel. Přesně jak mu to vždycky rozzlobeně říkal jeho otec. Nikdy nepřemýšlí o tom, co dělá. To, že políbil Emily, se ale nedá srovnávat s tím, když nešel na přednášku a místo toho si šel s přáteli zašpásovat k řece nebo se stavil v hospodě U psa a zajíce. To, že políbil Emily...

Byla ta nejhoupější věc, kterou kdy udělal. Ale také ta nejbáječnější. Na ten okamžik, kdy se jejich rty dotkly a kdy ucítil ovocnou sladkou limonádu a její měkké poddajné rty, se cítil, jako kdyby se osvobodil a vznesl se vysoko do vzduchu.

Ale všechno to trvalo jenom kratičký okamžik. Potom to najednou skončilo. Emily není žádná zpěvačka, bez ohledu na to, co prohlašuje. Ani lehká dívka z hospody U psa a zajíce. Je to Emily. Emily Fortescueová. Přítealkyně jeho sestřenice. Mladá, vzdělaná a bohatá dáma. Kdyby si s ní něco začal, musel by jí něco slíbit, všichni by měli nějaká očekávání. Bylo by to vážné. A jakmile jde o vážnost, Chris ví, že zklame.

I kdyby to tak nebylo, stejně by ho nechtěla. Je pro něj příliš dobrá a každý to ví.

Pozoroval ji, jak se hlasitě směje na trávníku

zalitém sluncem. Sebrala míček ze země u sítě, pohazovala si s ním ve vzduchu a při tom švitořila se svými přítelkyněmi. Je tak nenučená a elegantní a když se usmívá, jsou její ústa tak smyslná. Její husté lesklé vlasy barvy podzimního listí lákají k tomu, aby do nich člověk zajel rukou, uvolnil je ze sevření účesu a prohlédl si je v celé jejich krásné délce. Polaskal jejich hebké vlny. Emily je tak okouzlující, krásná, chytrá a vážná...

A jemu akorát hrozí, že bude muset odejít z Oxfordu, pokud se nenapraví a nezačne se chovat jako správný Blakely podle představ svých rodičů. Jediné, co doopravdy umí, je přispět k větší veselosti večírků. Jinak v ničem obzvlášť nevyniká. Emily je chytrá, krásná a dost šikovná na to, aby jednoho dne mohla vést otcův podnik, kdyby chtěla. Dost šikovná na to, aby si vzala, koho bude chtít. Jeho sestřenice Alex říkala, že Emily se určitě podaří rozšířit už tak dobře prosperující podnik jejího otce a jednoho dne se z ní stane ještě bohatší dědička.

Chris tomu rozhodně věřil. Vzpomněl si, jak se rozčilila, když prohlásil, že manželství je pro ni nejlepší volba. Jediná volba pro dámu.

Ale kdyby se neprovdala, pomyslel si smutně, byla by to velká škoda. Vždyť tak báječně líbá. To ho přivedlo na myšlenky, v čem ještě by mohla vynikat, kdyby se ocitla v soukromí ložnice...

Prudce zavrtěl hlavou, aby z hlavy vyhnal představu Emily Fortescueové oblečené jenom v tenké hedvábné spodničce, jak leží rozesmátá s hlavou položenou v bílých polštářích a bohatou hřívou kaštanových vlasů rozprostřenou kolem. Nemá důvod na něco takového myslet.

Kdykoliv se spolu setkají, vždycky se na něčem neshodnou. Emily se k člověku jako je Chris prostě nehodí a on se nehodí k ní. Pokud ten divoký polibek mohl něco znamenat, možná by si spolu užívali v ložnici, ale v jiných věcech by se asi k smrti hádali. Emily je příliš rázná a rozhodná a také příliš krásná na každodenní život.

A Chris si byl jistý, že by se jí nikdy docela nevyrovnal.

Ale přesto, vždyť je tak krásná. Sledoval, jak ladně natahuje ruku dozadu a chystá se na podání. Má tak krásnou postavu. Jak to že si toho nikdy předtím nevšiml? Samozřejmě vždycky věděl, že je hezká, toho si nešlo nevšimnout. Ale ona je naprosto jedinečná.

„Copak se tady skrýváš, Chrisi?“ zaslechl najednou hlas svého bratra Williama.

Ohlédl se a viděl, jak k němu Will přichází po pěšince mezi stromy a jeho tmavý oblek a vlasy se ztrácejí ve stínu. Jako vždy vypadal dokonale a vážně. On je z nich dvou ten spolehlivý a zodpovědný. „Jenom se tady na chvilku schovávám a sbírám síly, abych se mohl vrhnout mezi studentky slečny Grantleyové. I když to není úplně Oxford, myslím, že mám alergii na akademické prostředí.“

Will se rozpačitě zasmál. „Upřímně mě docela překvapilo, že ses tu vůbec ukázal. Řekl bych, že to není úplně prostředí pro tebe.“

Chris znovu pohlédl na Emily, která v bílých šatech běhala podél sítě. Jemný vánek k němu zavál její smích. „Limonáda a lekce správného chování? Ne, děkuji pěkně. Ale myslel jsem si, že by Alex byla ráda, kdyby tady kromě vévodkyně měla ještě někoho.“

Will se usmál. „Jistě. Chudák Alex.“ Teď se také pozorně zadíval na dívky hrající tenis a Chris si na chvílku myslel, že bratr také obdivuje Emily. Potom si však uvědomil, že Will sleduje Dianu Martinovou. Štíhlá rusovláska právě z legrace zahrozila raketou Emily. V tu chvíli Chrisovi připadalo, že se jeho bratr usmívá nezvykle něžně.

Zajímavé.

Will se otočil od sluncem zalité scény a upřel pronikavé modré oči na Chrise. Stejně jako Emily, měl i Will tu téměř nadpřirozenou schopnost vidět příliš mnoho. Dokonce už když byli malí, nemohl si Chris dovolit z Willa vystřelit. A teď Will dokončil univerzitu jako výborný student a pracoval pro Ministerstvo zahraničí. Je to dokonalý a vážený muž.

„Jsi si jistý, že je všechno v pořádku, Chrise?“ zeptal se Will.

Chris zavrtěl hlavou a vykouzlit na rtech svůj obvyklý bezstarostný úsměv. Vždycky se mu tím podařilo každého odradit. „Samozřejmě,“ ujistil bratra. „Co by mohlo být v nepořádku, když je takový krásný slunečný den a člověk nemusí nic dělat?“

„Jistě,“ odpověděl Will tiše. Vždy když jeho bratr mluvil potichu, bylo to nebezpečné znamení. Znamenalo to, že přemýšlí ještě víc než obvykle. „Ty chceš, aby si všichni mysleli, že všechny tvé dny jsou krásné a zalité sluncem, že ano?“

Chris se odvrátil. „A proč by neměly? Jsme mladí, celý svět je pro nás otevřený. Krásné dívky, večer v hospodě, zítra třeba koňské dostihy...“

„A to je všechno?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Chris a cítil, jak se v něm vzedmula podivná zlost. Život by měl

znamenat něco víc, měl by mít nějaký smysl. Pro někoho jako je Will nebo Emily se to snadno řekne. Vypadá to, že oni dobře vědí, jaký smysl by jejich život měl mít, mají rozum, který je sám vede k něčemu většímu. Chris pořád hledá, ale neustále mu to uniká. Tak předstírá, že si raději bezstarostně užívá života a po ničem jiném netouží.

Znovu se podíval na dívky s raketami na trávníku. Hra skončila, Emily si nasadila na hlavu klobouk a společně s Alex a Dianou spěchala zpátky k budově. Všechny tři se něčemu bezstarostně chichotaly, jako kdyby neměly žádné starosti. Jako kdyby se celý svět neotrásl v základech kvůli jedinému polibku.

„Ale teď to tak je,“ pokračoval Chris. „A co bude v budoucnu? Kdo ví? Otec prohlašuje, že se k ničemu nehodím. Možná má pravdu.“

Will se zamračil. „Kdy měl otec v něčem pravdu?“ zeptal se. „Poslouchej, Chrisi, zanedlouho skončíš na Oxfordu. Zkus si přijít promluvit s někým na Ministerstvu zahraničí. Můžu ti domluvit schůzku.“

„A pracovat s tebou?“ Chris pomyslel na to, jak by v porovnání s Willem dopadl a zavrtěl hlavou. „Ne-vzali by mě. A sedět každý den za stolem a přemýšlet o nekonečně nudných lidech u nudných cizích dvorů by mě unudilo k smrti.“

Will se vesele zasmál. „Ne každá práce je tak úporná jako formální diplomacie, Chrisi. Je také spousta zajímavé práce, na kterou by ses výborně hodil. A já pojedou brzo do Indie a v londýnské kanceláři budou potřebovat další lidi. Měl bys o tom alespoň přemýšlet. Otec zase začne mluvit o službě církvi a matka ti nedá pokoj, dokud si nenajdeš nějakou bohatou nevěstu. Budeš je muset předběhnout s jiným plánem.“

Chris se zašklebil. Tohle na něj oba rodiče zkoušeli už dlouho. Oba plány pro něj zněly jako odsouzení k naprostému zoufalství. Možná má Will pravdu. Kdyby si našel nějakou práci, nehrozilo mu v budoucnosti žádné vikářství. „Uvidíme.“

„Dobře, přemýšlej o tom. A teď bychom asi měli jít dovnitř. Jistě je čas na svačinu a slečna Grantleyová má vždy všechno dokonale zorganizované.“

„To je pravda. Celý den myslím na její skvělou kuchařku a dokonalé ostružinové dortíky.“ Chris se vydal za Willem do zahradního altánu, kde už služebné připravovaly čajové šálky. Byl rád, že dnešní den se chýlí ke konci. Přesto měl pocit, že k němu neustále doléhá Emilyin smích.

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – jaro 1891

Christopher Blakely měl pocit, že z hromad papírů a dokumentů začíná šilhat. Už hodiny se jimi pokouší propracovat a hromady se pořád nezmenšují. Tohle je zdaleka nejméně oblíbená součást jeho práce.

Odsunul papíry stranou a s hlasitým úsměškem se opřel dozadu. Jistě by byl mnohem užitečnější někde na večírku, kde by se hlasitě smál, popíjel, bavil se s lidmi a nenápadně z nich tahal jejich tajemství. Nenajalo si ho snad ministerstvo v první řadě právě proto? Působí vesele, má jisté kouzlo a upřímně se zajímá o různé lidi a to, co dělají. Takové způsoby k němu přitahují ty, kteří se nebojí mu svěřit s nejrůznějšími záležitostmi, které by z nich chladní profesionálové jako jeho vzorný bratr Will nikdy nedostali. Určitě ne tak rychle jako Chris, který byl se svými dolíčky ve tvářích a nekonečnými láhvemi vína jako zrozený pro to, aby odhadl nejrůznější lidi, posoudil jejich situaci a podle toho přizpůsobil své další kroky.

S povzdechem vzal do ruky další papír z vrchu hromady. Bylo to hlášení od tajného agenta z Berlína, kde se zřejmě schyluje k problémům. Přestože

císař je vnukem královny Viktorie, je to věčně žárlivý potížišťa, který má nekonečné ambice. Taková práce na půdě ambasády musí být jistě velice obtížná. Člověk musí zachovat své tajemství a zároveň se snaží odhalit tajemství všech ostatních. Obzvláště v místech tak svázaných pravidly společenského chování jako je Berlín to musí být velice těžké. Přesto Chris zjišťoval, že těm lidem závidí. Jsou známí, mají uznání. Jeho vlastní práce, která mu kdysi připadala tak vzrušující, se mu teď zdála poněkud nudná.

Večírky, smích, který toho tolik skrýval, uspokojení z toho, když odhalil skryté tajemství a použil tu informaci, aby pomohl své vlastní zemi... Kdysi to pro něj znamenalo všechno. Víc si nemohl přát. Využíval svého talentu k tomu, aby udělal něco dobrého. Přestože byl tak jiný než Will a nikdy nedostál očekávání svých rodičů, cítil se užitečný. Dokonce mu to dělalo radost.

Už ale není tak mladý jako býval. Chris si posmutněle prohrábl rukou vlasy a přemýšlel o tom, kdy se jejich zlatá barva změní na šedivou. Kdy už jeho bezstarostné rošťáctví nebude k ničemu. Jeho samotného to začínalo nudit.

Pohlédl na fotografii ve stříbrném rámečku, kterou měl postavenou na stole, aby si připomínal, že má rodinu, že má kolem sebe lidi, na které by měl myslet. Na snímku pořízeném před necelým rokem byl jeho bratr Will a Diana Martinová. Byl to jejich svatební den a oběma to v krásných šatech a s rozzářenými úsměvy ve tvářích moc slušelo. I po všech těch měsících se mu jejich úsměvy, které jeden pro druhého měli, zdály stejně něžné jako v ten den.

Když na ně Chris pomyslel, musel se usmát.

A začal se cítit trochu v rozpacích. Na něj nic takového nečeká. Je ve své práci příliš dobrý. Jeho pověst budižkničemy mu v podstatě znemožňuje se dobře oženit, i kdyby nakrásně chtěl. Matky mladých slečen ho sice nechají se svými dcerami tančit a samy s ním bezostyšně flirtují, ale nepovažují ho za vážného kandidáta na manžela. Vidí jenom to, co se sám rozhodne jim ukázat.

I kdyby se nakonec přece jenom oženil, nemohl by ke své ženě nikdy být upřímný, nemohl by být sám sebou. Jeho práce zahrnuje kontakt s rozmanitými lidmi a může se dostat do nejrůznějších situací, které by mohly být i nebezpečné. Přece by nemohl milovanou osobu něčemu takovému vystavit. Když riskuje svoji bezpečnost a pověst, je to jeho věc, ale pro dámu se takový život nehodí. I kdyby se našla nějaká, která by ho chtěla.

Proti jeho vůli mu v mysli vyvstal obrázek jedné, o kterou by stál. Občas měl pocit, že na ni myslí až příliš často. Emily Fortescueová.

Viděl ji na Willově svatbě s Dianou. Dodnes si pamatuje její blankytně modré hedvábné šaty. Krásně se smála, když chytila nevěstinu kytici. Emily se svou britkou inteligencí, oříškově hnědýma očima, které toho vždy až příliš mnoho prokourly a rty, které chutnaly tak sladce. Připadala mu tak neodolatelná. Kdykoliv ji potkal, nejraději by jí vyrazil všechna svoje tajemství, řekl jí úplně všechno. A to je opravdu nebezpečné.

Chris se znovu podíval na svatební fotografii. Will a Diana jsou i Emilyinými přáteli. Diana je jako její sestra. Nikdy by nemohl Emily, která pro tolik lidí hodně znamená, dát manželství, jaké si zaslouží. Ani

by si s ní nemohl zahrávat. Ne že by si dokázal představit, že by Emily někomu dovolila, aby si s ní zahrával. Je příliš chytrá, příliš samostatná, a navíc dala jasně najevo, že nemá v úmyslu se vdávat.

Takže Emily Fortescueová je jedinou ženou, se kterou by si dokázal představit manželství, a zároveň poslední ženou, kterou by si vzít mohl. Je to past, kterou si vytvořil sám a teď z ní nemůže vycouvat. Závisí na tom jeho práce. Závisí na tom příliš mnoho lidí, ačkoliv se to sami ani nikdy nedozví.

Potřásl hlavou, zahnal myšlenky na Emily, tak jako to musel dělat často a znovu vzal do ruky dokument z hromady. Dokonce i složité problémy v Berlíně jsou jednodušší než milostné vztahy.

Naštěstí mu únavnou práci přerušilo zaklepání na dveře. „Dále!“ zavolal s úlevou v hlase.

Byla to Laura. Lady Smythe-Tomasová, další z tajných agentů ministerstva a zároveň jedna z nejúspěšnějších. Krásná rusovlasá mladá vdova měla neobyčejně vytříbený smysl pro styl, hluboký zastřený smích a dobré přátele v nejvyšších královských kruzích. S Chrisem často spolupracovali a on měl její společnost vždy velice rád, přestože si byli příliš podobní na to, aby se z jejich pracovního vztahu stalo cokoli jiného. To byla ovšem škoda, před ní by nemusel svou práci tajit.

„Christophere, drahoušku, už jste připravený na...“ Odmlčela se, aby si upravila večerní kozlečnické rukavičky a safírově zelené šaty. Když uviděla Chrisovu košili a rozcuchané vlasy, přimhouřila zářivé zelené oči. „Vidím, že ne. Dorazíme tedy pozdě, jak se sluší a patří?“

„Pozdě? Kam?“ zeptal se Chris. Potom si najednou